

hvad vi kan, men hvis der er nogle, der vil hjælpe, er de meget velkomne.

Jann Sjørnsen (KRF):

Kristeligt Folkeparti tillægger rigsfællesskabet overordentlig stor betydning. Og uanset diverse historiske skrivninger, hvad enten det er med rørstrømsk pensel, eller hvad det er, er det alligevel vores opfattelse, at der gennem rigsfællesskabet er blevet knyttet utrolig værdifulde bånd historisk og kulturelt mellem det grønlandske, det færøske og det danske folk. Disse folk har beriget hinanden inden for rigsfællesskabet, og vi tror, at det fællesskab har været til gensidig gavn og glæde.

Hjemmestyrelovene for henholdsvis Grønland og Færøerne danner for Kristeligt Folkeparti at se en god ramme for selvstyret i Grønland og på Færøerne og vel at mærke en ramme, der giver mulighed for en gradvis overførelse af politisk og administrativ kompetence – som jeg synes statsministeren på udmærket vis beskrev det i sin redegørelse – og som gennem tiden også har gjort det, og sådan bør det også være i et rigsfællesskab.

Et fællesskab er naturligvis ikke statisk; det må udvikle sig og fornyes. Og vi har da også i Kristeligt Folkeparti noteret os især det færøske landstyttes ønske om øget selvstændighed, sådan som det fremgår af landsstyrets koalitionsaftale af 9. maj. Og det ønske, der indgår i den, respekterer vi naturligvis fuldt ud fra Kristeligt Folkepartis side, og vi vil da også i vid udstrækning medvirke til at efterkomme det, vel at mærke i det omfang Færøerne selv udtrykker konkrete ønsker på baggrund af de formuleringer, som nu er nedfældet i koalitionsaftalen.

Jeg synes, statsministeren svarede meget præcist på de spørgsmål, der kan rejse sig, også i relation til det af Dansk Folkeparti fremsatte forslag til vedtagelse, om, hvorvidt der er brug for yderligere undersøgelser og overvejelser på nuværende tidspunkt, ikke mindst af forfatningsmæssig karakter – præcist, fordi statsministeren understregede, at debatten for så vidt angår Færøerne, især med det, som koalitionsregeringen har nedfældet, jo starter på Færøerne og, som jeg hørte statsministeren sige det, og som jeg mener er rigtigt, også først og fremmest må afklares dér.

Det synes jeg er vigtigt, og deri støtter Kristeligt Folkeparti fuldt ud regeringen: at tingene må komme i en naturlig rækkefølge, og at vi

ikke fra dansk side, hverken fra Folketingets eller fra regeringens side, skal foregribe begivenhedernes gang, det være sig på Færøerne eller i Grønland.

Derfor kan Kristeligt Folkeparti heller ikke støtte det af Dansk Folkeparti fremsatte forslag til vedtagelse, for vi mener, at det netop foregriber begivenhedernes gang, hvilket vil være helt forkert og i virkeligheden også meget vel kan belaste rigsfællesskabet i en tid, hvor det i øvrigt synes at være inde i en bedre gænge, end det har været længe.

Lad mig til sidst sige, at statsministeren også var inde på de indgåede økonomiaftaler mellem regeringen og Færøerne på den ene side og regeringen og Grønland på den anden side.

For en ordens skyld vil jeg dog sige, at jeg måske ikke synes, statsministerens opfattelse af baggrunden for aftalen var fuldt ud dækkende, i hvert fald i forhold til den opfattelse, vi har i Kristeligt Folkeparti. Men det synes jeg jeg vil lade ligge ved denne lejlighed, fordi statsministeren i øvrigt i sin tale lagde hovedvægten på det fremadrettede, hvilket jeg synes er meget væsentligt. Og det er det, som vi også fra Kristeligt Folkepartis side vil gøre af hensyn til rigsfællesskabet og af hensyn til de værdier, vi finder i det, og som vi tror også fortsat vil bestå – med de udviklingsmuligheder, der selvfølgelig skal være for de enkelte dele af rigsfællesskabet: for Danmark, for Grønland og for Færøerne.

Ellen Kristensen (V):

Først vil jeg gerne takke statsministeren for hans redegørelse; den var meget klar og punktlig.

I 1952 debatterede man meget i Grønland, om man burde blive en del af det danske rige, og man sendte derefter et ønske om dette til den danske regering, som i 1953 indlemmede Grønland i rigsfællesskabet og i grundloven. FN ville dog ikke acceptere, at stater med kolonier gennem politiske beslutninger umiddelbart indlemmede deres kolonier som landsdele i disse stater. Men eftersom de grønlandske politikere sendte skrivelser til FN med forklaringer om, at det var grønlændernes eget ønske at blive en del af det danske rige, blev det i 1954 accepteret med en vis forståelse af FN, at Grønland kunne blive en del af det danske rige.

Vi har så i 1979 efter ønske fra de grønlandske politikere fået hjemmestyre i Grønland. Dengang var der større optimisme blandt poli-